

মধুবন

“*নিশ্চয় বুদ্ধি বিজয়ী বহুসকলৰ লক্ষণ*”

আজি বাপদাদাই নিজৰ নিশ্চয় বুদ্ধি বিজয়ী বহুসকলৰ মালা চাই আছিলহঁক। সকলো সন্তানে নিজকে ভাবে যে মই নিশ্চয়ত দূঢ় হয়। এনেকুৱা কাচিঙহে থাকিব যিয়ে নিজক নিশ্চয়বুদ্ধিৰ বুলি নাভাবে। যাকে সোধা নিশ্চয় আছেনে? তেন্তে এয়াই ক’ব যে নিশ্চয় নথকাহেঁতেন ব্ৰহ্মাকুমাৰ, ব্ৰহ্মাকুমাৰী কেনেকৈ হ’লোহেঁতেন। নিশ্চয়ৰ প্ৰশ্নত সকলোৱে আছে বুলিয়ে কয়। সকলো নিশ্চয়বুদ্ধিৰ বহি আছে, এনেকৈ কোৱা নহ’ব জানো? নহ’লে যিসকলে ভাবে যে নিশ্চয় হৈ আছে, তেওঁলোকে হাত উঠোৱা। সকলো নিশ্চয়বুদ্ধিৰ হয়। অচ্ছা যদি সকলোৰে দূঢ় নিশ্চয় আছে তেন্তে আকৌ বিজয়মালাত ক্ৰম নম্বৰ কিয় হয়? নিশ্চয়ত সকলোৰে এটাই উত্তৰ নহয় জানো! আকৌ ক্ৰম নম্বৰ কিয়? ক’ত অষ্ট বহু, ক’ত 100 বহু, ক’ত 16 হাজাৰ! ইয়াৰ কাৰণ কি? অষ্ট দেৱৰ পূজন গায়ন আৰু 16 হাজাৰৰ মালাৰ গায়ন আৰু পূজনত কিমান পাৰ্থক্য আছে? পিতা এজন আৰু এজনৰে হয়, এইটো নিশ্চয় আছে তেন্তে আকৌ পাৰ্থক্য কিয়? নিশ্চয়বুদ্ধিত পাৰ্চেণ্টেজ (শতাংশৰ হিচাপ) থাকে নেকি? নিশ্চয়ত যদি পাৰ্চেণ্টেজ আছে তেন্তে তাক নিশ্চয় বুলি কোৱা হ’বনে? 8 (আঠ) বহুও নিশ্চয়বুদ্ধিৰ, 16 হাজাৰৰ সকলো নিশ্চয়বুদ্ধিৰ বুলি নক’ব জানো!

নিশ্চয়বুদ্ধিৰ লক্ষণ হৈছে বিজয় সেয়েহে গায়ন আছে নিশ্চয়বুদ্ধি বিজয়ন্তী। তেন্তে নিশ্চয়বুদ্ধি অৰ্থাৎ বিজয়ী হয়েই। কেতিয়াবা বিজয় হ’ব, কেতিয়াবা নহ’ব এনেকুৱা হ’ব নোৱাৰে। চাৰ্কাষ্টাচ (পৰিস্থিতি) যেনেকুৱাই নহওক কিন্তু নিশ্চয়বুদ্ধিৰ সন্তানসকলে চাৰ্কাষ্টাচত নিজৰ স্বস্থিতিৰ শক্তি সদায় বিজয়ৰ অনুভৱ কৰিব যি বিজয়ী বহু অৰ্থাৎ বিজয় মালাৰ মণি হৈ গ’ল, ডিঙিৰ হাৰ হৈ গ’ল তেওঁলোক কেতিয়াও মায়াৰ হাতত পৰাজিত হ’ব নোৱাৰে। জগতৰ লোকে বা ব্ৰাহ্মণ পৰিবাৰৰ সন্তান সম্পৰ্কত এনেকৈ ভাবিলে বা ক’লেও যে এওঁ হাৰি গ’ল - কিন্তু সেয়া পৰাজয় নহয়, জয় হয় কিয়নো ক’ৰবাত ক’ৰবাত দেখোঁতা বা কৰোঁতাসকলৰ মিচআণ্ডাষ্টেণ্ডিঙো (ভুল বুজাবুজিও) হৈ যায়। নম্ৰ স্বভাৱৰ, গঠনমূলক বা ‘হা জী’ৰ পাঠ পঢ়োঁতা আত্মাসকলৰ প্ৰতি কেতিয়াবা মিচআণ্ডাষ্টেণ্ডিঙৰ বাবে পৰাজয় হ’ব পাৰে, আনে পৰাজয়ৰ ৰূপ দেখিবলৈ পায় কিন্তু সেয়া বাস্তৱিকতে বিজয় হয়। কেৱল সেই সময়ত আনে কোৱাৰ বাবে বা বায়মণ্ডলত স্বয়ং নিশ্চয়বুদ্ধিৰ পৰা সলনি হৈ সংশয়ৰূপ যাতে নোহোৱা। নাজানো জয় হ’ব নে পৰাজয় হ’ব। এইটো সংশয় নাৰাখি নিজৰ নিশ্চয়ত যাতে দূঢ় হৈ থাক। গতিকে যাক আজি আনে পৰাজয় বুলি কৈছে, কাইলৈ ৰাহ! ৰাহ!ৰ পুষ্প অৰ্পণ কৰিব।

বিজয়ী আত্মাৰ নিজৰ মনত, নিজৰ কৰ্মৰ প্ৰতি কেতিয়াও দ্বিধাবোধ নাথাকিব। শুদ্ধ হওঁ বা অশুদ্ধ হওঁ। আনে কোৱাতো বেলেগ কথা। আনে কোনোবাই শুদ্ধ বুলি ক’ব কোনোবাই অশুদ্ধ বুলি ক’ব কিন্তু নিজৰ মন নিশ্চয়বুদ্ধিৰ হওক যে মই বিজয়ী হওঁ। পিতাৰ ওপৰত নিশ্চয়ৰ লগতে নিজৰ ওপৰতো নিশ্চয় লাগে। নিশ্চয়বুদ্ধি অৰ্থাৎ বিজয়ীৰ মন অৰ্থাৎ সংকল্প শক্তি সদায় স্বচ্ছ হোৱাৰ কাৰণে “হয় আৰু নহয়”ৰ নিজৰ প্ৰতি আৰু আনৰ প্ৰতি নিৰ্ণয় সহজ আৰু সত্য, স্পষ্ট হ’ব সেয়েহে “ক’ব নোৱাৰোঁ”ৰ দ্বিধাবোধ নাথাকিব। নিশ্চয়বুদ্ধি বিজয়ী বহুৰ লক্ষণ - সত্য নিৰ্ণয় হোৱাৰ বাবে মনত অলপো খোকোজা নাথাকিব, সদায় আনন্দিত হৈ থাকিব। আনন্দৰ লহৰ থাকিব। চাৰ্কাষ্টাচ অগ্নিৰ সমান হ’লেও তেওঁৰ বাবে সেই অগ্নি-পৰীক্ষাই বিজয়ৰ আনন্দ অনুভৱ কৰাৰ কিয়নো পৰীক্ষাত বিজয়ী হৈ যাব। এতিয়াও লৌকিক ৰীতিত কিবা কথাত বিজয় হ’লে তেতিয়া আনন্দোৎসৱ কৰিবৰ বাবে হাঁহে, নাচে, হাত চাপৰি বজায়। এয়া আনন্দ চিন। নিশ্চয়বুদ্ধিয়ে কেতিয়াও কোনো কাৰ্যত নিজক অকলশৰীয়া অনুভৱ নকৰিব। সকলো এফালে, মই অকলে আনফালে, লাগিলে সংখ্যাগৰিষ্ঠ আনফালেই হওক আৰু বিজয়ী বহু কেৱল এজনেই হওক তথাপিও তেওঁ নিজক এজন নহয় কিন্তু পিতা মোৰ লগত আছে সেয়েহে পিতাৰ আগত অক্ষৌহিণীও (মহাভাৰতত বৰ্ণিত মতে এক অক্ষৌহিণী মানে 21,870 খন ৰথ, 21,870 টা হস্তী, 65,610 টা অশ্ব আৰু 109,350 গৰাকী পদাতিকেৰে গঠিত সেনা বাহিনী) একো নহয়। য’ত পিতা আছে ত’ত সমগ্ৰ সংসাৰ পিতাৰ মাজতে আছে। বীজ আছে যেতিয়া বৃক্ষ তাত আছেই। বিজয়ী নিশ্চয়বুদ্ধিৰ আত্মাই সদায় নিজকে আশ্ৰয়ৰ তলত অনুভৱ কৰিব। আশ্ৰয় দিওঁতা দাতা মোৰ লগত আছে, স্বাভাৱিকভাৱে এইটো অনুভৱ কৰে। এনেকুৱা নহয় যে যেতিয়া সমস্যা আহিব সেই সময়ত পিতাৰ আগত ক’ব - বাবা আপুনিতো মোৰ লগত আছে নহয়। আপুনিযেই সহায় কৰোঁতা হয়। বচ এতিয়া আপুনিযেই আছে। স্বাৰ্থৰ বাবে সহায় নল’ব। আপুনি আছে নহয়, এই “আছে নহয়”ৰ অৰ্থ

কি হ'ল? নিশ্চয় হ'লনে? পিতাকো মনত পেলাই দিয়ে যে আপুনি আশ্রয়দাতা হয়। নিশ্চয়বুদ্ধিৰ সকলে কেতিয়াও এনেকুৱা সংকল্প কৰিব নোৱাৰে। তেওঁলোকৰ মনত অলপো নিঃসহায় বা অকলশৰীয়া ভাৱৰ সংকল্প মাত্ৰও অনুভৱ নহ'ব। নিশ্চয়বুদ্ধি বিজয়ী হোৱাৰ কাৰণে সদায় আনন্দত নাচি থাকিব। কেতিয়াবা উদাসীনতা বা খন্তেকীয়া হৃদৰ বৈৰাগ্য, এইটো লহৰতো নাহিব। অনেক বাৰ যেতিয়া মায়াৰ প্ৰচণ্ড প্ৰহাৰ হয় তেতিয়া খন্তেকীয়া বৈৰাগ্য ওপজে কিন্তু সেয়া হৃদৰ খন্তেকীয়া বৈৰাগ্য। বেহদৰ চিৰকালৰ নহয়। বাধ্যত পৰি বৈৰাগ্য বৃত্তি উৎপন্ন হয় সেয়েহে সেই সময়ত কৈ দিয়ে যে তাতকৈতো ইয়াক এৰিয়েই দিওঁ। মোৰ বৈৰাগ্য অহি গ'ল। সেৱাও এৰি দিওঁ, এয়াও এৰি দিওঁ। বৈৰাগ্য আহে কিন্তু সেয়া বেহদৰ নহয়। বিজয়ী ৰত্নই সদায় পৰাজয়তো জয়, জয়তো জয় অনুভৱ কৰিব। হৃদৰ বৈৰাগ্যক একাষৰীয়া কৰা বুলি কোৱা হয়। নামত বৈৰাগ্য বুলি কয় কিন্তু হয় একাষৰীয়া। গতিকে বিজয়ী ৰত্নই কোনো কাৰ্যৰ পৰা, সমস্যাৰ পৰা, ব্যক্তিৰ পৰা একাষৰীয়া নহ'ব। কিন্তু সকলো কৰ্ম কৰি, সন্মুখীন হৈ, সহযোগী হৈ বেহদৰ বৈৰাগ্য বৃত্তিত থাকিব। যিটো চিৰকালৰ হয়। নিশ্চয়বুদ্ধি বিজয়ীয়ে কেতিয়াও নিজৰ বিজয়ৰ বৰ্ণনা নকৰে। আনক দোষাৰোপ নকৰে। দেখিলা মই শুদ্ধ আছিলোঁ। এনেকৈ দোষাৰোপ কৰা বা বৰ্ণনা কৰা, এয়া শূন্যতাৰ চিন। থালী বস্ত্ৰে বেছিকৈ শব্দ নকৰেজানো। যিমানে ভৰপূৰ হ'ব সিমান শব্দ নকৰিব। বিজয়ীয়ে সদায় আনৰো সাহস বঢ়াব। কাকো অৱনমিত কৰাৰ চেষ্টা নকৰিব কিয়নো বিজয়ী ৰত্ন পিতাৰ সমান মাষ্টাৰ আশ্রয়দাতা হয়। তলৰ পৰা উচ্চত উঠাওঁতা হয়। নিশ্চয়বুদ্ধিৰসকল সদায় ব্যৰ্থৰ পৰা দূৰৈত থাকে। ব্যৰ্থ সংকল্পই হওক, বাণীয়ে হওক বা কৰ্মই হওক। ব্যৰ্থৰ পৰা একাষৰীয়া অৰ্থাৎ বিজয়ী হয়। ব্যৰ্থৰ কাৰণেই কেতিয়াবা পৰাজয়, কেতিয়াবা জয় হয়। ব্যৰ্থ সমাপ্ত হ'লে তেতিয়া পৰাজয় সমাপ্ত। ব্যৰ্থ সমাপ্ত হোৱা, এয়া বিজয়ী ৰত্নৰ লক্ষণ হয়। এতিয়া এইটো পৰীক্ষা কৰা যে নিশ্চয়বুদ্ধি বিজয়ী ৰত্নৰ লক্ষণসমূহৰ অনুভৱ হয়নে? শুনালোঁ নহয় - নিশ্চয়বুদ্ধিতো হোৱা, সঁচা কয়। কিন্তু নিশ্চয়বুদ্ধি এটা হৈছে জনালৈকে আৰু মানি লোৱালৈকে আৰু আনটো হ'ল সেই অনুসৰি চলালৈকে। মানিতো সকলোৱে লয় যে হয় ভগৱানক পাই গলোঁ। ভগৱানৰ হৈ গলোঁ। মানি লোৱা বা জনা, একেই কথা। কিন্তু সেই অনুসৰি চলাত ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি হৈ যায়। গতিকে জানেও, মানেও ইয়ালৈকে ঠিকেই আছে কিন্তু তৃতীয় ষ্টেজ হৈছে মানি লৈ, জানি সেইমতে চলা। প্ৰত্যেক খোজত নিশ্চয়ৰ বা বিজয়ৰ প্ৰত্যক্ষ লক্ষণ দেখা দিয়ক। এই ক্ষেত্ৰত পাৰ্থক্য আছে সেয়েহে ক্ৰম অনুসৰি হৈ গ'ল। বুজিলা - ক্ৰম নম্বৰ কিয় হৈছে!

ইয়াকে নষ্টমোহা (নিৰ্মোহী) বুলি কোৱা হয়। নষ্টমোহাৰ পৰিভাষা অতি গুঢ় হয়। সেয়া আকৌ কেতিয়াবা শুনাম। নিশ্চয়বুদ্ধি নষ্টমোহা হোৱাৰ ছিৰি হয়। বাৰু - আজি অন্য গ্ৰুপ আহিছে। ঘৰৰ বালকেই মালিক হয় তেন্তে ঘৰৰ মালিক নিজৰ ঘৰলৈ আহিছে, এনেকৈ কোৱা নহ'ব জানো। ঘৰলৈ আহিছা, নে ঘৰৰ পৰা আহিছা? যদি সেইখনক ঘৰ বুলি ভাবা তেন্তে মমত্ব আহিব। কিন্তু সেয়া টেম্প'ৰাৰী (অস্থায়ী) সেৱাস্থান হয়। ঘৰতো সকলোৰে মধুবন নহয় জানো। আত্মাৰ ক্ষেত্ৰত পৰমধাম হয়। ব্ৰাহ্মণৰ ক্ষেত্ৰত মধুবন হয়। যেতিয়া কোৱাই যে হেড অফিচ (মুখ্য কাৰ্যালয়) হৈছে মাউন্ট আবু তেন্তে য'ত থাকা সেয়া কি হ'ল? অ'ফিচ নহ'ল জানো, সেইবাবেতো হেড অফিচ বুলি কয়। গতিকে ঘৰৰ পৰা অহা নাই, কিন্তু ঘৰলৈ আহিছা। অফিচৰ পৰা যিকোনো সময়তে কাৰোবাক সলনি কৰিব পাৰে। ঘৰৰ পৰা উলিয়াই দিব নোৱাৰে। অফিচতো সলনি কৰিব পাৰে। ঘৰ বুলি ভাবিলে তেতিয়া 'মোৰ ভাৱ' থাকিব। সেৱাকেন্দ্ৰকো ঘৰ বনাই দিলে তেতিয়া 'মোৰ ভাৱ' আহে। সেৱাকেন্দ্ৰ বুলি ভাবিলে তেতিয়া 'মোৰ ভাৱ' নাথাকে। ঘৰ হৈ যায়, আৰামৰ স্থান হৈ যায় তেতিয়া 'মোৰ ভাৱ' থাকে। গতিকে নিজৰ ঘৰৰ পৰা আহিছা। এয়া যি কথিত আছে - নিজৰ ঘৰ দাতাৰ দ্বাৰ। এয়া কোনটো স্থানৰ বাবে গায়ন কৰা হৈছে? বাস্তৱত দাতাৰ দ্বাৰ নিজৰ ঘৰতো মধুবন নহয় জানো। নিজৰ ঘৰলৈ অৰ্থাৎ দাতাৰ ঘৰলৈ আহিছা। ঘৰ অথবা দ্বাৰ বুলি কোৱা কথা একেটাই। নিজৰ ঘৰলৈ আহিলে আৰাম পোৱা যায়। মনৰ আৰাম। শৰীৰৰো আৰাম, ধনৰো আৰাম। উপাৰ্জন কৰিবলৈ যাবলগীয়া হয় জানো! ভোজন ৰান্ধি খোৱা তাৰ পৰাও আৰাম পোৱা যায়, থালীত ৰান্ধি খোৱা ভোজন পোৱা যায়। ইয়াততো ঠাকুৰ হৈ যোৱা। যেনেকৈ ঠাকুৰৰ মন্দিৰত ঘণ্টা বজায় নহয়। ঠাকুৰক উঠাব লাগে, শুৱাব লাগে সেয়েহে ঘণ্টা বজায়। ভোগ লগালে তেতিয়াও ঘণ্টা বজায়। তোমালোকৰো ঘণ্টা বাজে নহয়। আজিকালি ফেশ্বনেবুল (আধুনিক) হয় সেয়েহে ৰেকৰ্ড (বাণীবদ্ধ গীত) বাজে। ৰেকৰ্ড শুনি শোৱা, আকৌ ৰেকৰ্ড শুনি উঠা তেন্তে ঠাকুৰ হৈ নগ'লা জানো। ইয়াৰ পৰাই আকৌ ভক্তি মাৰ্গত কপি (নকল) কৰে। ইয়াতো 3-4 বাৰ ভোগ লগোৱা হয়। চৈতন্য ঠাকুৰসকলক 4 বজাৰ পৰা ভোগ লগোৱা আৰম্ভ হৈ যায়। অমৃতবেলাৰ পৰা ভোগ আৰম্ভ হয়। চৈতন্য স্বৰূপত ভগৱানে সন্তানসকলৰ সেৱা কৰি আছে। ভগৱানৰ সেৱাতো সকলোৱে কৰে, কিন্তু ইয়াত ভগৱানে সেৱা কৰে। কাৰ? চৈতন্য ঠাকুৰসকলৰ। এইটো নিশ্চয়ে সদায় আনন্দত দোলাই থাকিব। বুজিলা - যিটো য'নৰে নহওঁক সকলোৱে আলাসৰ লাডু হয়। যেতিয়া যিটো য'ন আহে তেওঁলোকেই আলাসৰ লাডু হয়। আলাসৰ লাডুতো হোৱাই কিন্তু এতিয়া কেৱল পিতাৰ আলাসৰ লাডু হোৱা। মায়াৰ আলাসৰ লাডু হৈ নাযাব। মায়াৰ আলাসৰ লাডু হৈ যোৱা তেতিয়া

আকৌ বহুত খেল কৰা। যিয়েই আহিছা, ভাগ্যৱানসকল ভগৱানৰ ওচৰত আহিছা। অহুঁ!

সদায় প্ৰত্যেক সংকল্পত নিশ্চয়বুদ্ধি বিজয়ী ৰত্ন, সদায় ভগৱান আৰু ভাগ্যৰ স্মৃতিস্বৰূপ আত্মাসকলক, সদায় পৰাজয় আৰু জয় দুয়োটাতে বিজয় অনুভৱ কৰোঁতাসকলক, সদায় আশ্ৰয় অৰ্থাৎ সহযোগ দিওঁতা মাষ্টৰ আশ্ৰয়দাতা আত্মাসকলক, সদায় নিজকে পিতাৰ সান্নিধ্যত অনুভৱ কৰোঁতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

পাৰ্টিৰ সৈতে অব্যক্ত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ :-

1. সকলো এজনৰ লগনত মগন হৈ থাকোঁতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা নহয়? সাধাৰণতো নোহোৱা। সদায় শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলে যি কৰ্ম কৰিব সেয়া শ্ৰেষ্ঠ হ'ব। যেতিয়া জন্মই শ্ৰেষ্ঠ তেন্তে কৰ্ম সাধাৰণ কেনেকৈ হ'ব। যেতিয়া জন্ম সলনি হয় তেতিয়া কৰ্মও সলনি হয়। নাম, ৰূপ, দেশ, কৰ্ম সকলো সলনি হৈ যায়। গতিকে সদায় নতুন জন্ম, নতুন জন্মৰ নবীনতাৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাত থাকা। যিসকল কেতিয়াবা কেতিয়াবা থাকোঁতা হয় তেওঁলোকে ৰাজ্যও কেতিয়াবা কেতিয়াবা প্ৰাপ্ত কৰিব।

যিসকল নিমিত্ত হোৱা আত্মা আছে, তেওঁলোকৰ নিমিত্ত হোৱাৰ ফল প্ৰাপ্ত হৈ থাকে। আৰু ফল খোৱা আত্মাসকল শক্তিশালী হয়। এয়া প্ৰত্যক্ষফল হয়, শ্ৰেষ্ঠ যুগৰ ফল। ইয়াৰ ফল থাওঁতাসকল সদায় শক্তিশালী হ'ব। এনেকুৱা শক্তিশালী আত্মাসকলে পৰিস্থিতিৰ ওপৰত সহজে বিজয় প্ৰাপ্ত কৰে। পৰিস্থিতি তলত আৰু তেওঁলোক ওপৰত। যেনেকৈ শ্ৰীকৃষ্ণৰ কাৰণে দেখুৱায় যে তেওঁ সাপকো জয় কৰিলে। সাপৰ শিৰত ভৰি দি নাচিলে। গতিকে এয়া তোমালোকৰ চিত্ৰ হয়। যিমনেই বিষাক্ত সাপ নহওক তোমালোক তাৰ ওপৰতো বিজয় প্ৰাপ্ত কৰি নৃত্য কৰোঁতা হোৱা। এইটো শ্ৰেষ্ঠ শক্তিশালী স্মৃতিয়ে সকলোকে সমৰ্থ কৰি তুলিব। আৰু য'ত সামৰ্থ্য থাকে ত'ত ব্যৰ্থ সমাপ্ত হৈ যায়। সমৰ্থ পিতাৰ সংগ আছে, এইটো স্মৃতিৰ বৰদানেৰে সদায় আগবাঢ়ি যোৱা।

2. সকলো অমৰ পিতাৰ অমৰ আত্মা নোহোৱা জানো। অমৰ হৈ গ'লা নহয়? শৰীৰ ত্যাগ কৰা তথাপিও অমৰ হোৱা, কিয়? কিয়নো ভাগ্য গঢ়ি যোৱা। হাত খালী হৈ নাযায়, সেয়েহে এয়া মৰা নহয়। ভৰপূৰ হৈ যাব লাগে। মৃত্যু অৰ্থাৎ হাত খালী হৈ যোৱা। ভৰপূৰ হৈ যোৱা মানে চোলা সলনি কৰা। তেন্তে অমৰ হৈ নগ'লা জানো। অমৰ হোৱাৰ বৰদান পাই গ'লা, ইয়াত মৃত্যুৰ বশীভূত নহয়। জানা যে যাবও লাগিব আকৌ আহিবও লাগিব, সেয়েহে অমৰ হয়। অমৰকথা শুনি শুনি অমৰ হৈ গ'লা। নিতৌ মৰমৰে কথা শুনা নহয়। পিতাই অমৰ কথা শুনাই অমৰ হোৱাৰ বৰদান দি দিয়ে। বচ, সদায় এইটো অনন্দত থাকা যে অমৰ হৈ গ'লোঁ। মালামাল হৈ গ'লোঁ। খালী আছিলোঁ ভৰপূৰ হৈ গ'লোঁ। ইমান ভৰপূৰ হৈ গ'লা যে অনেক জন্মলৈ খালী হ'ব নোৱাৰা।

3. সকলোৱে স্মৃতিৰযাত্ৰাত আগবাঢ়ি গৈ আছা নহয়। এই আত্মিক যাত্ৰাই সদায় সুখদায়ী অনুভৱ কৰাব। এই যাত্ৰাৰে সদাকালৰ বাবে সকলো যাত্ৰা পূৰ্ণ হৈ যায়। আত্মিক যাত্ৰা কৰিলা তেন্তে সকলো যাত্ৰা হৈ গ'ল আৰু কোনো যাত্ৰা কৰাৰ আৱশ্যকতাই নাথাকে কিয়নো এয়া মহান যাত্ৰা হয়। মহান যাত্ৰাত সকলো যাত্ৰা সমাহিত হৈ আছে। প্ৰথমে যাত্ৰাত হাবাখুৰি থাই ফুৰিছিল এতিয়া এই আত্মিক যাত্ৰাৰে ঠিকনাত আহি উপস্থিত হ'ল। এতিয়া মনেও ঠিকনা পালে শৰীৰেও ঠিকনা পালে। এই এটি যাত্ৰাৰেই অনেক প্ৰকাৰৰ হাবাখুৰি থাই ফুৰাতো বন্ধ হৈ গ'ল। গতিকে সদায় আত্মিক যাত্ৰী হওঁ - এইটো স্মৃতিত থাকা, ইয়াৰ দ্বাৰা সদায় উপৰাম হৈ থাকিব, অনাসক্ত হৈ থাকিব, নিৰ্মোহী হৈ থাকিব। কাৰো প্ৰতি মোহ নাথাকিব। যাত্ৰীৰ কাৰো প্ৰতি মোহ নাথাকে। এনেকুৱা স্থিতি যাতে সদায় থাকে।

বিদায়ৰ সময়ত - বাপদাদাই সকলো দেশ-বিদেশৰ সন্তানসকলক দেখি হৰ্ষিত হয় কিয়নো সকলো সহযোগী সন্তান হয়। সহযোগী সন্তানসকলক বাপদাদাই সদায় অন্তৰাসনধাৰী বুলি ভাবি স্মৰণ কৰি আছেহঁক। সকলো নিশ্চয়বুদ্ধি আত্মা পিতাৰ মৰমৰ হয় কিয়নো সকলো ডিঙিৰ হাৰ হৈ গ'ল। অহুঁ - সকলো সন্তানে ভালদৰে সেৱাৰ বৃদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰাই আছে। অহুঁ।

বৰদান: সঁচা সেৱাৰ দ্বাৰা অবিনাশী, অলৌকিক আনন্দৰ সাগৰত সাঁতুৰি থাকোঁতা সৌভাগ্যশালী আত্মা হোৱা যিসকল সন্তানে সেৱাত বাপদাদা আৰু নিমিত্ত জেষ্ঠ্যসকলৰ স্নেহৰ আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰে তেওঁলোকৰ আন্তৰিক অলৌকিক, আত্মিক আনন্দৰ অনুভৱ হয়। তেওঁলোকে সেৱাৰ দ্বাৰা আন্তৰিক আনন্দ, আত্মিক নিচা, বেহদৰ প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ কৰি সদায় আনন্দৰ সাগৰত সাঁতুৰি থাকে। সঁচা সেৱাই সকলোৰে স্নেহ, সকলোৰে

পৰা অবিনাশী সন্মান আৰু আনন্দৰ আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হোৱাৰ সৌভাগ্যৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ অনুভৱ কৰায়। যি সদায় আনন্দিত হৈ থাকে তেৱেঁই সৌভাগ্যশালী হয়।

স্লোগান: সদায় হৰ্ষিত আৰু আকৰ্ষণ মূৰ্ত হ'বলৈ হ'লে সন্তুষ্টমণি হোৱা।
!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!

সূচনা: আজি আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় যোগ দিৱস তৃতীয় ৰবিবাৰ, সন্ধিয়া 6.30 বজাৰ পৰা 7.30 বজালৈ সকলো ভাৰত-ভাৰতীয়ে সংগঠিত ৰূপত একত্ৰিত হৈ যোগ অভ্যাসত এয়াই শুভ সংকল্প কৰা যে মোৰ আত্মাৰ পৰা পবিত্ৰতাৰ কিৰণ ওলাই সমগ্ৰ বিশ্বক পাবলৈ কৰি আছে। মই মাষ্টাৰ পতিত পাবলৈ আত্মা হওঁ।